

วารสารสวนสุนันทาวิชาการและวิจัย
Suan Sunandha Academic & Research Review

การศึกษาศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

พิมพ์พร วัฒนามลกุล

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Email: pimporn.wat@rmutr.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 1. เพื่อศึกษาศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน 2. เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน 3. เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน 4. เพื่อศึกษาปัญหาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษา ซึ่งงานวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มเป้าหมายคือ กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง จำนวนทั้งสิ้น 65 คน เครื่องมือในการศึกษาวิจัยแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การศึกษาศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์โดยอ้างอิงจากรูปแบบการทดสอบของNation และการทดสอบความสามารถทางภาษาจีน โดยคัดเลือกจากข้อสอบวัดระดับความสามารถ (HSK) ในระดับ 4-5 ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณค่าคะแนน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson 's Correlation Coefficient)

จากผลการวิจัยพบว่า 1. นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีศักยภาพการเรียนรู้ในปริมาณคำศัพท์โดยเฉลี่ย 1,542 คำ และ 1,864 คำตามลำดับ คิดเป็นเฉลี่ยโดยรวม 1,715 คำ ทั้งนี้ยังพบว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3-4 ถือว่าเป็นระดับชั้นกลาง-สูง แต่ศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์ค่อนข้างต่ำ 2. ด้านความสามารถทางภาษาจีนโดยรวมนั้น ความสามารถทางการเขียนสูงกว่าทักษะด้านอื่น ซึ่งคะแนนความสามารถที่น้อยสุด คือ ด้านการอ่าน 3. จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษา พบว่าระหว่างระดับความสามารถทางการอ่าน การฟัง การเขียนและปริมาณคำศัพท์นั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 4. ผู้วิจัยได้ศึกษาและทำการวิเคราะห์ปัญหาของความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษา พบว่า ปัญหาด้านการเรียนรู้คำศัพท์ มีความเกี่ยวข้องกับด้านโครงสร้างหลักสูตรภาษาจีนของไทย รูปแบบวิธีการสอนของผู้สอน และตำราเรียนภาษาจีน สำหรับปัญหาด้านทักษะความสามารถทางภาษาจีนมีความสัมพันธ์กับศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์ ทั้งนี้ผลการวิจัยดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนหรือผู้ที่ทำงานด้านการเรียนการสอนในการใช้อ้างอิงและพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

คำสำคัญ : ศักยภาพทางการเรียนรู้, ปริมาณคำศัพท์, ความสามารถทางภาษาจีน, นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน

วารสารสนวนสุนันทาวิชาการและวิจัย
Suan Sunandha Academic & Research Review

The Study of Potentials for Learning Chinese Vocabulary and Chinese Language Proficiency of Chinese Major Students at Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Pimporn Wattanakamolkul

Faculty of Liberal Arts

Email: pimporn.wat@rmutr.ac.th

Abstract

The research aimed: 1) to study the potential for learning the Chinese vocabulary of Chinese major students; 2) to study the Chinese language proficiency of Chinese major students; 3) to study the relationship between the extent of the vocabulary and the Chinese language proficiency of Chinese major students; 4) to study problems associated with the Chinese language learning ability of students. The purposively selected research sample consisted of 65 Rattanakosin Chinese major undergraduate students in their third and fourth years at Rajamangala University of Technology. The corpus was collected through two questionnaires. The questionnaire of texting vocabulary was based on a text paradigm put forward by the Nation, and the other was the random samples of new HSK (level 4 and level 5). The research data were analyzed using score mean, percentage, standard deviation, and Pearson's Correlation Coefficient.

The main research findings were as follows: 1) the average vocabulary extent of grade three undergraduates was 1,542, while grade four was 1,864, and the average vocabulary extent of the two grades was just 1,715. Third and fourth year students were considered to be at an experienced level, but the vocabulary was still very low; 2) In the aspects of Chinese language proficiency, the writing score was higher than other parts, and the lowest score was reading; 3) the correlation coefficients between the vocabulary size and the Chinese language proficiency of students suggested that the level of reading ability, listening ability, writing ability, and vocabulary size were related at the statistical significance level of 0.01; 4) the study analyzed students' problems in learning Chinese vocabulary, and the research findings were: 1) the problem in Chinese vocabulary was related to the structure of the Chinese curriculum in Thailand, methods of teaching, and Chinese textbooks; 2) the problem with Chinese language proficiency was associated with the potential vocabulary. The results of this study will be helpful to lecturers or work in teaching, reference, and instructional development.

Keywords: learning potential, vocabulary size; Chinese language abilities; Chinese major students.

บทนำ

ในการเรียนภาษา ไม่ว่าจะเป็นภาษาใดก็ตาม “คำศัพท์” เป็นส่วนที่สำคัญในการเรียนภาษา ถ้าหากว่านักศึกษาไม่มีความรู้หรือแนวคิดเกี่ยวกับคำศัพท์ ก็จะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการสื่อสาร และในกระบวนการเรียนภาษาจีนนั้น ผู้เรียนจะมีความเข้าใจความหมายอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ จำเป็นต้องเข้าใจและสามารถวิเคราะห์หลักในการใช้คำศัพท์เหล่านั้นได้ ดังเช่น Hu, M.Y. (1997, p. 12-19) ได้กล่าวไว้ว่า “หากไม่มีไวยากรณ์เราก็ยังสามารถสื่อสารได้ แต่หากขาดคำศัพท์เราไม่สามารถที่จะสื่อสารได้” ดังนั้นปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาเป็นรากฐานสำคัญของการเรียนภาษา อีกทั้งไม่ควรที่จะมองข้ามการฝึกฝนพัฒนาการใช้ความสามารถในการใช้ภาษา เนื่องจากคำศัพท์และความสามารถในการใช้ภาษานั้นมีความสัมพันธ์ในการช่วยส่งเสริมซึ่งกันและกัน จึงมีความจำเป็นและสำคัญยิ่งที่จะต้องเข้าใจศักยภาพการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถในการใช้ภาษาจีน

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมปัญหาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องที่นักวิจัยทั้งในและต่างประเทศได้กล่าวถึงในส่วนที่เหมือนและต่างกันทางด้าน “การเข้าใจคำศัพท์” และ “การทดสอบคำศัพท์” ซึ่งในด้าน “การเข้าใจคำศัพท์” นั้น Robert, L. (1964, p. 118) ได้กล่าวถึงคำศัพท์ที่ไม่เคยพบและไม่เคยใช้ แต่ถ้าอยู่ในสถานการณ์ที่ใช้ได้ถูกต้องก็ถือว่ามีความเข้าใจ อีกทั้ง Richards (1976, p. 77-89) ยังกล่าวถึงการเข้าใจคำศัพท์หนึ่งคำนั้นจะต้องมีความรู้ทางด้านคำศัพท์ในหลากหลายด้าน ต่อมา Blum-Kulka, S. (1981, p. 229-243) ได้เสนอว่าการเรียนคำศัพท์นั้นควรประกอบด้วย 4 ด้าน คือ 1) นำเอาคำศัพท์และความหมายเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน 2) ใช้ไวยากรณ์และคำที่ถูกต้อง 3) การนำคำสองคำประกอบเข้าใช้ด้วยกันเหมาะสม 4) รูปแบบถูกต้องเหมาะสม

ส่วนด้านกระบวนการในความเข้าใจคำศัพท์นั้น Wang, S.H.X. (1980, p. 88-92) เสนอว่ากระบวนการในการเข้าใจคำศัพท์ควรประกอบด้วย การหยั่งรู้โดยอาศัยความรู้สึก และค่อยพัฒนาไปยังการหยั่งรู้ในทฤษฎี เนื่องจากในสมองคนจะเกิดมีกระบวนการทางจิตวิทยาเริ่มจากความรู้สึก การจดจำ จดจำภาพ วิเคราะห์ ครอบคลุม นามธรรม สรุปรวบยอด และการอนุมานและตัดสินใจ จากนั้นจึงนำไปสู่บทสรุป ทั้งนี้ Nation (1990, p.5-25) ได้กล่าวว่าการที่จะเข้าใจคำศัพท์หนึ่งคำแบบเบ็ดเสร็จนั้น ควรประกอบด้วย การสะกด การอ่าน ความหมาย การนำไปใช้ประกอบคำ รูปแบบไวยากรณ์ ส่วนวนการเขียน การเชื่อมโยงรวมทั้งอัตราความถี่ของคำ โดยความรู้คำศัพท์แต่ละด้านสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ ความรู้คำศัพท์เชิงรับ (Receptive Knowledge) และการนำไปใช้ (Productive Knowledge) โดยใช้อรรถความรู้ทางคำศัพท์ทั้ง 8 ด้าน ประกอบด้วย รูปแบบของภาษาพูดและภาษาเขียน โครงสร้างไวยากรณ์และตำแหน่งการนำคำศัพท์ประกอบกัน อัตราความถี่และความเหมาะสมในการใช้ สุดท้ายคือ ความหมายในตัว (Conceptual Meaning) และความหมายเกี่ยวข้อง (Associative Meaning) โดยผู้ที่ใช้ภาษาแม่เข้าใจความหมายนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถเข้าใจความรู้ทางคำศัพท์ทั้ง 8 ด้าน ซึ่งความเป็นจริงแล้วอาจจะเข้าใจเพียงบางด้านก็เพียงพอแล้ว นอกจากนี้ยังมี Liu, X. (2000, p. 360-363) ได้กล่าวถึงหลักทฤษฎีในอีกมิติหนึ่งว่า การเข้าใจการเรียนรู้คำศัพท์นั้นมีอยู่ 2 ประเภท คือ การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (active learning) และการเรียนรู้แบบตั้งรับ (Passive Learning) กล่าวคือแบบแรกสามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้ แบบที่สองคือรับรู้สามารถแยกแยะเข้าใจได้

ด้านการทดสอบความรู้คำศัพท์ Cronbach, L.J. (1942, p. 401-415), Paribakht & Wesche (1993, p. 9-29), J. Read (2000, p. 178-187) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการทดสอบคำศัพท์ เป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษา การทดสอบคำศัพท์สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ การทดสอบความรู้ในคำศัพท์เชิงกว้าง (breadth of vocabulary) และความรู้คำศัพท์ในเชิงลึก (depth of vocabulary) ซึ่งการทดสอบความสามารถทางคำศัพท์นั้นประกอบด้วย การใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม มีความเข้าใจต่อความหมาย และมีการสื่อสารใช้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังเช่น Qian, X.J. (2002, p. 54-64), Zhang, H.S.H. (2006a) และ Yang, X.G. (2009, p. 83-87) ได้เริ่มให้ความสนใจกับปัญหาด้านปริมาณคำศัพท์ของนักเรียนชาวต่างชาติที่เรียนภาษาจีน โดย Qian, X.J. (2002, p. 54-64) ได้ทดสอบปริมาณคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชาวญี่ปุ่น โดยใช้วิธีการทดสอบแบบแปลและอธิบายความหมาย ซึ่งได้วิเคราะห์และมีประโยชน์ต่อการรับรู้คำศัพท์

และการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างมาก โดยWang, H.H. & Sun, ZH. (2007, p. 52-55) กล่าวว่ากรอบความรู้ทางด้านคำศัพท์ไม่เพียงแต่ทำให้ผู้สอนตระหนักถึงความเข้าใจคำศัพท์ด้านความหมาย แต่ยังต้องปลูกฝังความสามารถทางคำศัพท์ในหลากหลายด้าน นอกจากนี้Fang, X.J. (2008) ได้กล่าวถึงตัวชี้วัดระดับความสามารถทางภาษาจีนที่สำคัญคือ สามารถอ้างอิงได้จากการแสดงถึงความเข้าใจการใช้คำศัพท์ การประเมินค่าคำศัพท์นั้น

จากการที่มินักวิจัย และนักวิชาการมากมายได้กล่าวถึงการวัดปริมาณคำศัพท์ของผู้เรียนในหลากหลายด้าน สามารถกล่าวได้ว่าการเข้าใจคำศัพท์นั้น การเขียนสะกด ออกเสียงและรู้ความหมายก็เพียงพอในการรับรู้เข้าใจ แต่จำเป็นต้องปลูกฝังให้ผู้เรียนรู้ถึงการใช้อย่างถูกต้องตามหลัก และการนำไปประกอบผสมกันอย่างเหมาะสม ทั้งนี้ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับปริมาณที่ใช้ในการป้อนข้อมูล อีกทั้งงานวิจัยนี้ได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว จึงได้ศึกษาศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์โดยการวัดปริมาณคำศัพท์ของผู้เรียนทั้งความรู้คำศัพท์เชิงกว้าง และความรู้เชิงลึก ขณะเดียวกันผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบความสามารถทางภาษาจีนมาประกอบกันในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผลความสัมพันธ์ความเชื่อมโยงศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของไทย เพื่อเป็นพื้นฐานในการต่อยอดงานวิจัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
2. เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
3. เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
4. เพื่อศึกษาปัญหาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้ได้เห็นถึงความสำคัญของปริมาณคำศัพท์และสภาพการณ์จริงของความสามารถในการใช้ภาษาจีน รวมทั้งความสัมพันธ์ต่างๆในทักษะแต่ละด้าน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งข้อคำถามในการวิจัยถึงปริมาณคำศัพท์ที่เพิ่มขึ้นของนักศึกษาส่งผลกระทบต่อความสามารถทางภาษาจีนหรือไม่ และมีความสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรทั้ง 2 ด้านหรือไม่

การวิจัยครั้งนี้มีรูปแบบเชิงสำรวจ โดยทำการวัดผลศักยภาพทางความรู้คำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีน โดยมีการใช้แบบทดสอบที่ออกแบบและพัฒนาขึ้นเพื่องานวิจัยชิ้นนี้ ซึ่งมีระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย งานวิจัยนี้ดำเนินการทดสอบภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 และ 4 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวนทั้งสิ้น 65 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย งานวิจัยนี้แบ่งการออกแบบการทดสอบเป็น 2 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 การทดสอบความรู้ปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษา โดยในแบบสำรวจอ้างอิงข้อมูลคำศัพท์จาก《汉语国际教育用音节汉字词汇等级划分》(The Graded Chinese Syllables, Characters and Words for Teaching Chinese to Speakers of Other Languages) ประกอบด้วย 3 ระดับ คือ คำศัพท์ระดับต้น จำนวน 2,245 คำ คำศัพท์ระดับกลาง จำนวน 3,211 คำ และคำศัพท์ระดับสูงจำนวน 4,175 คำ รวมทั้งสิ้น 9,136 คำ ทั้งนี้ได้ตัดคำสันธาน คำบุพบท คำเสริมที่เป็นคำไม่แท้ ออก เน้นคัดเลือกเฉพาะคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ทั้งสิ้น 8,188 คำ ในแต่ละระดับชั้นมีการควบคุมคัดเลือกคำศัพท์ในอัตราส่วน 0.85% โดยในแต่ละระดับจะเลือกคำศัพท์ 66 คำ รวมทั้งสิ้น 123 คำ เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในการทดสอบ ซึ่งงานวิจัยนี้ได้อ้างอิงถึงรูปแบบการทดสอบคำศัพท์ของNation (1990) 3 วิธี คือ 1) ตัวเลือกChoice โดยทั้งหมดเป็นภาษาอังกฤษ 2) ตัวเลือก

Choice โดยทั้งหมดเป็นภาษาแม่ 3) ข้อทดสอบการแปล ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการแปลและอธิบายความจาก Qian, X.J. (2002) ได้ออกแบบในรูปแบบการแปลโดยให้คำศัพท์เป้าหมายที่เป็นคำจากภาษาแม่ และใช้วิธีการทดสอบความรู้คำศัพท์เชิงกว้างมาวัดปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษา

ชุดที่ 2 แบบทดสอบที่ออกแบบจากการผสมผสานข้อสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาจีน HSK ระดับ 4-5 รวม 50 ข้อ โดยเนื้อหาครอบคลุม 1) การฟัง จำนวน 23 ข้อ 2) การอ่าน จำนวน 20 ข้อ 3) การเขียน จำนวน 7 ข้อ รวมทั้งสิ้น 150 คะแนน โดยคัดเลือกจากการสุ่มเลือกข้อสอบตามอัตราส่วนความยากง่าย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้แจกแบบทดสอบปริมาณคำศัพท์ให้แก่กลุ่มเป้าหมาย โดยจำกัดขอบเขตอยู่ในระยะเวลา 1 ชั่วโมง หลังจากนั้นเว้นช่วงระยะ 2 สัปดาห์และให้นักศึกษากลุ่มเดิมทำการทดสอบความสามารถทางภาษาจีน โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง ซึ่งผลคะแนนเรียงลำดับจากมากไปน้อย โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ให้กลุ่มตัวอย่าง ทดสอบศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์ วัดความสามารถทางปริมาณคำศัพท์โดยให้คำศัพท์ภาษาจีน ให้ผู้ทดสอบเขียนคำอ่านสัทอักษรพินอิน (Pinyin) และความหมาย จำกัดขอบเขตอยู่ในระยะเวลา 1 ชั่วโมง

3.2 หลังจากนั้นเว้นช่วงระยะ 2 สัปดาห์และให้นักศึกษากลุ่มเดิมทำการทดสอบความสามารถทางภาษาจีน โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง ซึ่งผลคะแนนเรียงลำดับจากมากไปน้อย โดยส่วนของการฟังเป็นตัวเลือก ด้านการอ่าน เป็นรูปแบบเติมคำ เรียงประโยค และตัวเลือก และการเขียน ประกอบด้วย การเรียบเรียงประโยคให้สมบูรณ์ การดูภาพและแต่งประโยค รวมทั้งเขียนเรียงความสั้นจากภาพที่กำหนดให้ แต่เนื่องจากระยะเวลาที่จำกัดทักษะด้านการพูดจึงไม่สามารถเก็บข้อมูลได้

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจความรู้ทางปริมาณคำศัพท์ และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาจีน ทั้ง 2 ชุด มาวิเคราะห์ด้วยการคำนวณค่าคะแนน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ซึ่งค่าคะแนนที่ได้ทำการแปลงค่าเป็นปริมาณคำศัพท์ โดยอ้างอิงวิธีการคำนวณวัดปริมาณคำศัพท์ของ Nation (1990) ซึ่งเอาคำตอบที่ถูกต้อง ÷ คำศัพท์ที่ทดสอบทั้งหมด ได้เป็นจำนวนปริมาณคำศัพท์

4.2 ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ SPSS และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ในหัวข้อปัญหาตามที่ได้กำหนดไว้ในการศึกษา รวมทั้งวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation) สุดท้ายนำผลที่ได้มาสรุปวิเคราะห์และอภิปรายผล

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนที่เก็บรวบรวมข้อมูลได้ นำมาสรุปผลและใช้สถิติเชิงบรรยายอย่างเป็นระบบ ดังต่อไปนี้

1. ผลทดสอบศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์

จากกลุ่มประชากรที่เข้าร่วมทดสอบจำนวน 65 คนพบว่า คะแนนที่ได้มีความต่างกันไป โดยมีการเรียงจากระดับคะแนนมากไปสู่น้อย ซึ่งคะแนนสูงสุดคือ 60 คะแนน คิดเป็นอัตราความถูกต้อง 48.8% ส่วนคะแนนที่ต่ำสุดมี 6 คะแนน คิดเป็นอัตราความถูกต้องเพียง 4.9% ดังรายละเอียดตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ผลทดสอบศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์โดยเปรียบเทียบเป็นปริมาณคำศัพท์

คะแนนการทดสอบ	ร้อยละความถูกต้องของ คำศัพท์	คะแนนการทดสอบเปรียบเทียบ ออกมาเป็นปริมาณคำศัพท์	จำนวนคน
60	48.8	3994	1
58	47.2	3861	1
53	43.1	3528	2
47	38.2	3129	1
39	31.7	2596	1
38	30.9	2530	1
37	30.1	2463	1
36	29.3	2396	2
35	28.5	2330	3
34	27.6	2263	3
33	26.8	2197	1
32	26.0	2130	2
31	25.2	2064	1
29	23.6	1931	1
28	22.8	1864	3
27	22.0	1797	4
26	21.1	1731	3
25	20.3	1664	2
24	19.5	1598	3
23	18.7	1531	1
22	17.9	1465	2
21	17.1	1398	5
19	15.4	1265	4
18	14.6	1198	1
17	13.8	1132	2
16	13.0	1065	2
15	12.2	999	1
14	11.4	932	2
13	10.6	865	1
12	9.8	799	3
10	8.1	666	1
8	6.5	533	1
7	5.7	466	2
6	4.9	399	1
รวม			65

จากตารางที่ 1 ผู้วิจัยพบว่าคะแนนสูงสุดแค่เพียง 60 คะแนน คิดเป็น 48.8% โดยงานวิจัยนี้อ้างอิงวิธีการคำนวณวัดปริมาณคำศัพท์ของ Nation (1990) ซึ่งเอาจำนวนคำศัพท์ที่ถูกต้อง÷จำนวนคำศัพท์ที่ทดสอบทั้งหมด (123 คำ) x จำนวนคำศัพท์ทั้งหมด (8,188 คำ) จึงได้ปริมาณคำศัพท์อยู่ที่ 3,994 คำ ส่วนคะแนนที่ต่ำสุด 6 คะแนน คิดเป็น 4.9% จำนวนปริมาณคำศัพท์ที่ 399 คำ ขณะเดียวกันในตารางที่ 2 ก็แสดงให้เห็นภาพรวมความเข้าใจปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาไทยโดยค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 25.77 เท่ากับคำศัพท์ประมาณ 1,715 คำ ซึ่งถือว่าค่อนข้างน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณที่ผู้วิจัยกล่าวไว้ในการใช้สื่อสาร

ตารางที่ 2 ภาพรวมของปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษา

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	Avg
จำนวนปริมาณคำศัพท์	65	6	60	25.77	11.849	1715

จากตารางที่ 1 และ 2 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 ยังคงมีปริมาณคำศัพท์ในระดับที่ค่อนข้างน้อย เนื่องจากตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 – 4 ใช้เวลาเรียนมาเป็นระยะเวลา 4 ปี แต่ละปีมีการเพิ่มปริมาณคำศัพท์ 400-500 คำ จึงควรมีปริมาณคำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 2,000 คำ ดังเช่นนคร วิศนันท (2551, น.13-14) ได้กล่าวไว้ว่านักเรียนไทยควรมีความเข้าใจคำศัพท์ 3,000-5,000 คำ จึงสามารถใช้ภาษาจีนได้ในชีวิตประจำวัน ขณะเดียวกัน Liu, X. (2000, p.361) ยังได้กล่าวถึงขอบเขตเนื้อหาในการสื่อสารประจำวันว่าต้องมีความเข้าใจปริมาณคำศัพท์ในปริมาณหนึ่ง โดยคิดว่าในระดับการสนทนาเบื้องต้นก็ควรมีพื้นฐานคำศัพท์ประมาณ 2,500 คำ และหากสามารถอ่านข่าวทั่วไปได้ในระดับกลางควรเข้าใจคำศัพท์ 5,000 คำ และเข้าใจบทความที่มีคำเฉพาะในระดับสูงก็ควรมีความเข้าใจคำศัพท์ 8,000 คำ

สำหรับสภาพการเรียนรู้คำศัพท์ในอุดมศึกษาไทย ผู้วิจัยพบว่ามีปัญหาอยู่ 3 ด้านหลัก ดังนี้ 1) ผู้เรียนขาดการฝึกฝนปริมาณคำศัพท์ที่มีประสิทธิภาพ 2) ปัจจุบันอัตราปรากฏความถี่ของคำศัพท์ในตำราที่ใช้น้อยกว่าที่ควรจะได้ 3) ปัญหาด้านวิธีการเรียนของผู้เรียน รวมถึงวิธีการสอนของผู้สอน เมื่อเทียบกับจำนวนหน่วยกิตวิชาภาษาจีนที่นักศึกษาต้องศึกษาในระยะเวลา 4 ปี มีปริมาณสูงถึง 90 หน่วยกิต รวม 1,335 ชั่วโมง แต่จากการสำรวจพบว่าระยะเวลาในการเรียน 4 ปีเป็นระยะเวลาน้อย นักศึกษาต้องใช้ระยะเวลานอกชั้นเรียนในการศึกษาเรียนรู้ให้มาก การอ่านจะทำให้เกิดการสะสมปริมาณคำศัพท์ให้เพิ่มขึ้น โดยทั่วไปการอ่านบทความนอกจากจะเพิ่มปริมาณคำศัพท์แล้ว ยังสามารถเรียนรู้หลักการไวยากรณ์ในประโยคได้อีกด้วย จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าผลจากการสำรวจปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาถึงแม้ว่าจะอยู่ในระดับสูง แต่ปริมาณคำศัพท์ยังน้อย จึงจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาการเรียนการสอน รวมทั้งยกระดับความสามารถในการเข้าใจวรรณคดี ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของคำ วิธีการใช้ถ้อยคำ กลุ่มคำที่นำไปใช้ร่วมกัน อีกทั้งยังสามารถนำไปใช้สื่อสารได้อย่างถูกต้อง

จากตารางข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า แม้ผู้เรียนจะอยู่ในระดับชั้นปีที่สูง แต่สภาพความเข้าใจและปริมาณคำศัพท์นั้นยังไม่สัมพันธ์กัน และจากการทดสอบพบว่านักศึกษาที่มีผลการทดสอบปริมาณคำศัพท์สูงอยู่ที่ 2,000 คำขึ้นไป โดย 70% เป็นชาวไทยเชื้อสายจีน แต่ระดับความรู้ภาษาจีนก็ยังไม่สูงมาก ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นอีกมิติหนึ่งว่ากลุ่มประชากรมีปริมาณคำศัพท์อยู่ในระดับต้นกลางยังไม่ถึงระดับสูง

2. ผลทดสอบความสามารถทางภาษาจีน

ผู้วิจัยได้อ้างอิงตามการสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาจีน HSK ซึ่งมีการทดสอบความสามารถทางภาษาจีนประกอบด้วย 3 ทักษะ คือ การฟัง การอ่าน และการเขียน โดยแบ่งเป็นผลคะแนนดังนี้

ตารางที่ 3 ผลคะแนนความสามารถทางภาษาจีนในภาพรวม

	การฟัง (50 คะแนน)	การอ่าน (50 คะแนน)	การเขียน (50 คะแนน)	คะแนนรวม (150 คะแนน)
Valid	65	65	65	65
Missing	0	0	0	0
Mean	23.36	20.23	27.02	70.62
Std. Deviation	6.51	8.88	8.26	18.97
Minimum	10.90	3	1	28.76
Maximum	41.42	43	43	123.42
ร้อยละ	46.72%	40.46%	54.04%	47.08%

จากตารางที่ 3 พบว่าแต่ละทักษะแบ่งสัดส่วนเป็นส่วนละ 50 คะแนน โดยคะแนนด้านการฟังมีค่าเฉลี่ย 23.26 คิดเป็น 46.72% การอ่านปรากฏค่าเฉลี่ย 20.23 คิดเป็น 40.46% ส่วนด้านการเขียนมีค่าเฉลี่ย 27.02 คิดเป็น 54.04% ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการอ่านยังคงเป็นจุดอ่อนในการเรียนภาษาจีน โดยการอ่านถือเป็นการรับรู้เชิงรับ ซึ่งผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะต้องมีการสะสมคำศัพท์ให้มากเพื่อนำมาใช้ประมวลผลในการทำความเข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อของบทความ ฉะนั้นการอ่านจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการรับข้อมูลที่จะถ่ายทอดข้อมูลออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนด้านการฟังและการเขียนนั้นถึงแม้ว่าจะมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าการอ่าน แต่ก็ยังสะท้อนให้เห็นว่าระดับความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษายังไม่ดีเท่าที่ควร จึงสรุปได้ว่า การอ่านที่ได้คะแนนต่ำสุดมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการเข้าใจคำศัพท์ เนื่องจากมีปริมาณคำศัพท์ไม่เพียงพอ จึงทำให้เกิดความยากในการคาดเดาความหมาย และนักศึกษายังขาดการปลูกฝังในการเพิ่มขีดความสามารถทางด้านการเดาคำศัพท์ ซึ่งส่งผลให้การอ่านประสิทธิภาพไม่สูงมากนัก

ตารางที่ 4 การกระจายของผลคะแนนความสามารถทางภาษาจีนโดยรวม

	จำนวน (คน)				
	0-10 คะแนน	11-20 คะแนน	21-30 คะแนน	31-40 คะแนน	41-50 คะแนน
การฟัง	0	27	25	12	1
การอ่าน	6	37	13	8	1
การเขียน	3	7	32	20	3

จากค่าคะแนนที่ได้ ผู้วิจัยได้นำค่าคะแนนการกระจายข้อมูลจากค่าเฉลี่ยมาแบ่งแต่ละช่วงอันตรภาคชั้น ซึ่งแบ่งได้เป็นช่วงชั้นละ 10 คะแนน ตั้งแต่ 0-50 คะแนน แบ่งเป็น 5 ช่วง ในตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า ผลการทดสอบการฟังของนักศึกษาสูงเพียง 41 คะแนน ต่ำสุด 15 คะแนน โดยแบ่งเป็น 5 ช่วง ดังนี้ ช่วงคะแนนระหว่าง 11-20 คะแนนมีจำนวน 27 คน ช่วงคะแนนระหว่าง 21-30 คะแนนมี 25 คน ส่วนช่วงคะแนนระหว่าง 31-40 คะแนนมีจำนวน 12 คน และช่วงคะแนนระหว่าง 41-50 คะแนนมีเพียง 1 คน จากคะแนนที่

ปรากฏแสดงให้เห็นว่ามากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มประชากรได้คะแนนไม่ถึงครึ่ง มีแค่ 15 คนเท่านั้นที่มีคะแนนเกินครึ่ง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนนั้นยังค่อนข้างต่ำ ผู้วิจัยคิดว่าสาเหตุหลักเกิดจากผู้เรียนขาดการฝึกฝนที่สม่ำเสมอจึงทำให้ความสามารถค่อนข้างต่ำ ปริมาณคำศัพท์ก็น้อยจึงทำให้เมื่อฟังแล้วไม่สามารถเข้าใจได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของรัฐพร ศิริพันธุ์ (2561, น.103-112) ที่ได้กล่าวว่าการพัฒนาความสามารถในด้านการฟังทำให้เกิดความเคยชินในการเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้สามารถพัฒนาทักษะการพูดให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา และจะทำให้การเรียนรู้ภาษาจีนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ขณะเดียวกันผู้ที่ได้คะแนนสูงแต่ก็ยังไม่ถือว่าอยู่ในระดับสูงมากแสดงให้เห็นถึงทักษะการใช้ภาษาจีนยังคงไม่ดีพอ จึงควรพัฒนาปรับปรุงการปลูกฝังยกระดับความสามารถในด้านการฟัง รวมทั้งการศึกษาวิเคราะห์คิดค้นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพสูงนำมาประยุกต์ใช้

เนื่องจากการอ่านต้องเกี่ยวข้องกับคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ ดังนั้นจะแสดงให้เห็นถึงความสามารถทางการวิเคราะห์ของผู้ทดสอบ จากตารางที่ 4 จะพบว่าคะแนนที่ต่ำกว่า 21 คะแนนมีทั้งสิ้น 43 คน คิดเป็น 66.15% นับได้ว่าเป็นจำนวนรวมที่ค่อนข้างสูง จึงสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถทางการอ่านของผู้ทดสอบค่อนข้างต่ำ คะแนนที่ได้สูงสุดมีเพียง 1 คน มีคะแนน 43 คะแนน รองลงมาคือช่วงคะแนนระหว่าง 21-30 คะแนน จำนวน 13 คน ช่วงคะแนนตั้งแต่ 31-40 คะแนนจำนวน 8 คน คะแนนต่ำกว่า 11 คะแนน มีจำนวน 6 คน ซึ่งในจำนวนนี้มีคะแนนต่ำสุดคือ 5 คะแนน จำนวน 1 คน จากภาพรวมดังกล่าวจะเห็นว่าคะแนนส่วนใหญ่ค่อนข้างเกาะกลุ่มอยู่ที่ต่ำกว่า 21 คะแนน

การเขียนเป็นทักษะที่เกิดจากความคิดที่สร้างสรรค์ขึ้น ต้องอาศัยการรู้ความหมายของคำศัพท์ การใช้คำที่ถูกต้องเหมาะสม โดยรวมจึงจะสามารถเรียบเรียงการเขียนได้ แต่บางครั้งก็อาจเกิดการใช้คำที่ไม่ถูกต้อง การลำดับคำสับสน ซึ่งจุดมุ่งหมายในการทดสอบการเขียนนี้เพื่อต้องการวัดความสามารถในการแสดงออกของนักศึกษา โดยหลักการแล้วจะศึกษาจาก การประกอบคำ สามารถเรียงคำในรูปประโยคได้ถูกต้องเพียงใด ในส่วนนี้ส่วนมากผู้ทดสอบมักจะมีอัตราข้อผิดพลาดที่สูง เช่น “不知道/难道/你/连/这个规定/都” (bùzhīdào/nándào/nǐ/lián/ zhè ge guīdìng/dōu แปลว่า ไม่รู้/ ถึงกระนั้นเชียวหรือ/ คุณ/ ขนาด/ ระเบียบนี้/ ทั้งหมด) นักศึกษาส่วนใหญ่มักจะเรียงผิดเป็น “连这个规定难道你不知道 (lián zhè ge guīdìng nándào nǐ bù zhīdào แปลว่า ขนาดระเบียบนี้คุณยังไม่รู้เลยหรือ) ” ซึ่งที่ถูกต้องควรเป็น “难道你连这个规定都不知道。 (nándào nǐ lián zhè ge guīdìng dōu bù zhīdào แปลว่า ขนาดระเบียบนี้คุณยังไม่รู้เลยหรือ” ทั้งนี้ นักศึกษาไม่มีความเข้าใจในการใช้คำว่า “难道” (nándào แปลว่า ถึงกระนั้นเชียวหรือ) จึงไม่ทราบถึงชนิดคำและหน้าที่ของคำ ซึ่งจะต้องฝึกฝนให้นักศึกษาใช้วลีและประโยคให้ชำนาญ เพื่อที่จะได้เข้าใจ เรียงและใช้คำวางในรูปประโยคที่ถูกต้องส่วนการทดสอบอีกรูปแบบหนึ่งคือให้ผู้ทดสอบดูภาพและเขียนเป็นเรียงความสั้นตามที่ตนเองเข้าใจ ซึ่งผู้วิจัยพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะหลีกเลี่ยงการใช้คำผิดโดยเลือกใช้คำศัพท์ง่ายในการแต่งประโยค และเขียนเรียงความ

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าโดยรวมแล้วนักศึกษาสามารถใช้ภาษาจีนเขียนบรรยายออกมาได้ตามความคิดเห็นของตนเอง และสาเหตุของข้อผิดพลาดส่วนใหญ่ที่ปรากฏคือผลกระทบของภาษาแม่เชิงลบ โดยนักศึกษายพยายามใช้ภาษาจีนแสดง ความหมายที่ต้องการสื่อ โดยใช้ระบบความคิดทางภาษาไทยแล้วแปลงเป็นภาษาที่เรียน ดังนั้นจึงมักเกิดข้อผิดพลาดขึ้นเสมอ อีกทั้งความเคยชินในการใช้ภาษาแม่ก็ส่งผลกระทบในแง่ลบต่อประสิทธิภาพในการเรียน ในการทดสอบนี้จะเห็นอัตราข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ค่อนข้างสูง เช่น หัวข้อความเรียงคือ การหาหมอ แต่นักศึกษาจะเกิดข้อผิดพลาดดังนี้

* “医生问她：你是什么？”

Yīshēng wèn tā nǐ shì shénme?

แปลตรงตัว หมอ ถาม เขา คุณ เป็น อะไร

“医生问她：你怎么了？”

Yīshēng wèn tā nǐ zěnmē le?

แปลตรงตัว หมอ ถาม เขา คุณ อย่างไร แล้ว

แปลว่า หมอถามเขาว่า คุณเป็นอย่างไร

เนื่องจากในภาษาไทย หมอมักใช้คำถามว่า “คุณเป็นอะไร” หมายความว่า ถามอาการป่วยของคนไข้ เทียบกับภาษาจีนคือ “你怎么了?” (Nǐ zěnmě le?) โดยที่คำว่า “是” (shì) ก็คือ “เป็น” และ “什么” (shénme) คือคำว่า “อะไร” นักศึกษาชาวไทยไม่มีความรู้ความเข้าใจความหมายแฝงในการใช้คำจึงแปลตรงตัวทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำขึ้น จากข้อผิดพลาดที่มักเกิดขึ้นทำให้ผู้สอนต้องระมัดระวังในการสอนเพื่อไม่ให้เกิดการเทียบคำแปลตัวต่อตัว ดังเช่น

* 医生检查完了就让药。

Yīshēng jiǎnchá wán le jiù ràng yào

แปลตรงตัว หมอ ตรวจ เสร็จ แล้ว ก็ ให้ ยา

医生检查了以后就给她开药。

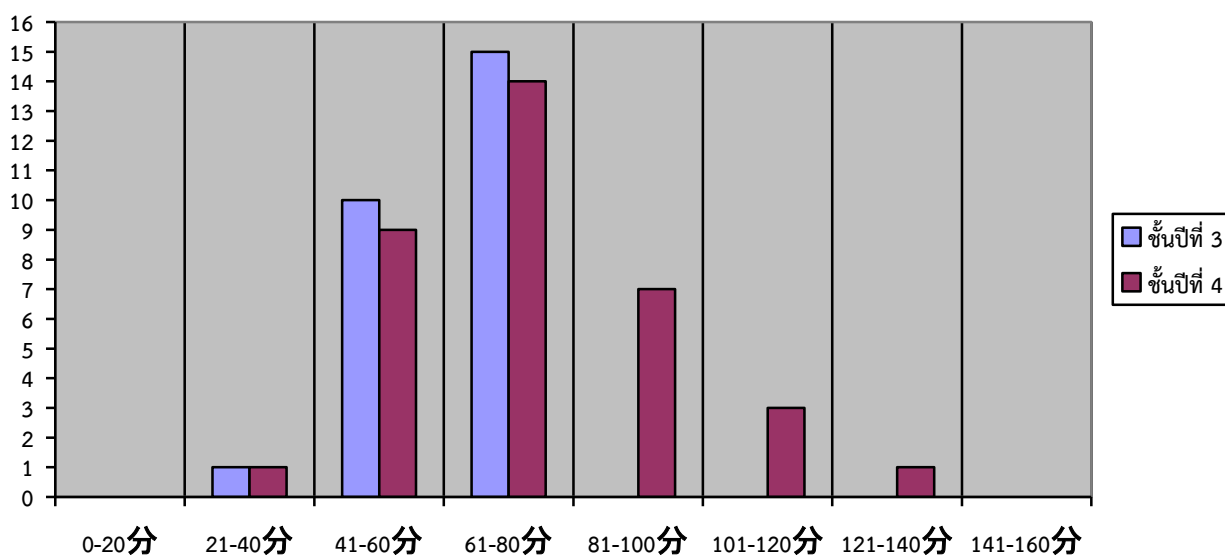
Yīshēng jiǎnchá le yǐhòu jiù gěi tā kāiyào

แปลตรงตัว หมอ ตรวจ แล้ว หลังจาก ก็ ให้ เขา สั่งยา

แปลว่า หมอตรวจเสร็จแล้วก็สั่งยาให้เขา

คำว่า “让” (ràng) ในภาษาไทยคือ “ให้” (给 gěi) แต่ความเป็นจริงแล้วไม่ได้มีความหมายโดยตรง มักเกิดความเข้าใจผิดว่าสามารถแปลงจากภาษาไทยเป็นภาษาจีนได้โดยตรง ทั้งที่ความจริงแล้วคำหนึ่งคำนั้นอาจจะมีหลายความหมาย หลายบริบท เช่น ผู้เรียนไม่เข้าใจการใช้ “给……开药” (gěi……kāiyào) เนื่องจากคนจีนใช้คำว่า “开药” (kāiyào) ที่แปลในภาษาไทยตรงตัวว่า “เปิดยา” แทนคำว่า “สั่งยา” ในภาษาไทยใช้แสดงความหมาย “给药” (gěi yào) โดยตรงแต่ภาษาจีนรูปประโยคการใช้ควรเป็น “医生给某人开药” (yīshēng gěi mǒurén kāiyào) แปลว่า หมอสั่งยาให้กับคนบางคน ซึ่งภาษาจีนต้องมีคำมาเชื่อมสมรรถกริยาจึงจะสมบูรณ์

ในด้านการใช้คำ ผู้ทดสอบใช้คำศัพท์ในระดับสูงค่อนข้างน้อย ส่วนใหญ่ใช้แต่คำศัพท์ระดับต้นและกลางในการเขียนเรียงความ รูปประโยคต่าง ๆ ยังมีการเทียบจากหลักไวยากรณ์ของภาษาแม่ ทำให้เกิดการใช้ความหมายและคำในรูปประโยคที่ผิดหลัก ซึ่งภาษาไทยบางคำก็จะไม่เหมาะสมเมื่อใช้ในภาษาจีน

ภาพที่ 1 ภาพรวมการกระจายของค่าคะแนนความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 – 4

จากภาพที่ 1 แสดงถึงการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดสอบ 2 กลุ่ม พบว่าจากการเรียงลำดับคะแนนความสามารถทางภาษาโดยรวมจากมากไปน้อยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3-4 ประกอบกับการเปรียบเทียบกันจะพบว่า คะแนนต่ำที่สุดมีค่าคะแนน 29 คะแนน อยู่ช่วงระหว่าง 21-41 คะแนน ในระดับชั้นปีที่ 3 และ 4 ระดับชั้นละ 1 คน ส่วนคะแนนสูงสุดที่ 123 คะแนน มีเพียงแค่นักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 1 คน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ซึ่งถือว่าเป็นระดับกลาง แต่ระดับความสามารถทางภาษาจีนกลับไม่สูงมาก ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงคะแนน 61-81 คะแนน มีจำนวน 15 คน และช่วงคะแนน 41-60 คะแนน มีจำนวน 10 คน ซึ่งความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 นั้นเกาะกลุ่มอยู่ในระดับกลางต่ำ ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงคะแนนระหว่าง 61-80 คะแนน และ 41-60 คะแนน แต่ก็ยังมีช่วงคะแนนระหว่าง 81-100 และ 101-120 คะแนนบ้าง แสดงให้เห็นถึงระดับความสามารถทางภาษาจีนที่แตกต่างกันของนักศึกษา โดยที่จะได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ส่วนที่มีนักศึกษาระดับความสามารถทางภาษาจีนไม่สูง ซึ่งเห็นว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้ถูกต้องในอัตราส่วนเท่าใด และยังทำให้คาดการณ์ได้ว่านักศึกษาควรมีปริมาณคำศัพท์เท่าใดจึงจะสามารถสื่อสารได้อย่างเข้าใจและคล่องแคล่ว โดยที่ทักษะทางการใช้ภาษาจะแสดงให้เห็นจากภาพรวมของผลคะแนนความสามารถของนักศึกษาชั้นปีที่ 3-4 พบว่าชั้นปีที่ 3 และ 4 มีคะแนนที่เกาะกลุ่มเช่นเดียวกันในช่วงคะแนน 61-80 คะแนน และ 41-60 คะแนน ขณะเดียวกันจากการวิเคราะห์พบว่าช่วงคะแนนที่ต่ำกว่า 75 คะแนนจะมีมาก สะท้อนให้เห็นว่าถึงแม้ว่าเวลาเรียนของชั้นปีที่ 4 มากกว่าปีที่ 3 แต่ความสามารถทางภาษาจีนของปีที่ 4 สูงกว่าปีที่ 3 เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

การอ่านยังเป็นทักษะที่ยังคงอ่อน ซึ่งการเพิ่มขีดความสามารถในการอ่านให้เข้าใจควรที่จะเพิ่มปริมาณคำศัพท์ ทักษะด้านการฟังและการเขียนก็จะเป็นทักษะที่แสดงออกทางความคิดโดยจำเป็นต้องมีปริมาณคำศัพท์ที่เพียงพอ ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าการเรียนการสอนคำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้ เพราะนอกจากจะช่วยด้านการเพิ่มปริมาณคำศัพท์แล้วยังเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาความสามารถโดยรวมอีกด้วย ดังนั้นจึงควรมีการพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านคำศัพท์ นำไปสู่การพัฒนาระดับความสามารถโดยรวม

3. ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีน

งานวิจัยนี้ได้ทำการตั้งสมมติฐานในการศึกษาขึ้น โดยจะศึกษาว่าปริมาณคำศัพท์มีผลต่อความสามารถทางภาษาจีนหรือไม่ และมีความสัมพันธ์กันหรือไม่จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation) ซึ่งผลการวิจัยปรากฏดังนี้

ตารางที่ 5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปริมาณคำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีนโดยรวม

		ปริมาณคำศัพท์	การฟัง	การอ่าน	การเขียน
ปริมาณคำศัพท์	Pearson Correlation	1	.391**	.611**	.562**
	Sig. (2-tailed)		.001	.000	.000
	N	65	65	65	65
การฟัง	Pearson Correlation	.391**	1	.423**	.478**
	Sig. (2-tailed)	.001		.000	.000
	N	65	65	65	65
การอ่าน	Pearson Correlation	.611**	.423**	1	.478**
	Sig. (2-tailed)	.000	.000		.000
	N	65	65	65	65
การเขียน	Pearson Correlation	.562**	.478**	.478**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.000	
	N	65	65	65	65

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

จากตารางที่ 5 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีนมีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยด้านการเขียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับปริมาณคำศัพท์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ($r=.391$, Sig =.001) ส่วนด้านการอ่านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับปริมาณคำศัพท์ระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ($r=.611$, Sig =.000) และด้านการเขียนก็มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับปริมาณคำศัพท์ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ($r=.562$, Sig =.000) จากผลการวิจัยพบว่าปริมาณคำศัพท์จะมีส่วนช่วยในการยกระดับความสามารถทางด้านการฟัง การอ่าน และการเขียนอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งแต่ละทักษะจะมีความสัมพันธ์กับปริมาณคำศัพท์ในระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการอ่านและการเขียน ทั้งนี้การสื่อสารทางภาษายังต้องอาศัยคำศัพท์อย่างมาก ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนที่จะต้องเสริมสร้างและปรับปรุงกลวิธีการเรียนการสอนคำศัพท์ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น เพื่อนำไปสู่ความสามารถในการใช้ภาษาที่ดียิ่งขึ้น

4. ปัญหาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาในภาพรวม

4.1 ปัญหาด้านปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษา

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีปริมาณคำศัพท์โดยเฉลี่ย 1,542 คำ เปรียบเทียบกับปริมาณคำศัพท์ของชั้นปีที่ 4 พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1,864 คำ แตกต่างกันอยู่เพียงแค่ 300 กว่าคำ และในภาพรวมคำศัพท์โดยเฉลี่ยที่ 1,715 คำ ซึ่งจะพบว่า ปริมาณคำศัพท์ที่ปรากฏยังมีปริมาณค่อนข้างน้อย ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่จะใช้คำศัพท์พื้นฐานในการสื่อสาร และใช้คำศัพท์ในระดับสูงในปริมาณที่น้อย ซึ่งในการทดสอบความรู้คำศัพท์เชิงกว้างนั้นส่วนใหญ่ข้อผิดพลาดจะเกิดจากการเข้าใจหน่วยคำในคำนั้น ๆ ผิด หรือเกิดการเดาคำศัพท์ที่มองในเชิงวัตถุ ขาดการวิเคราะห์ชนิดคำในตัวคำศัพท์นั้น ทำให้เข้าใจความหมายที่ผิดพลาด

อีกทั้งในการสำรวจนี้พบว่า แม้ว่าผู้เรียนจะมีระยะเวลาในการเรียนภาษาจีนค่อนข้างนาน แต่ระยะเวลาเรียนก็ไม่ได้มีผลต่อความเข้าใจในคำศัพท์ของผู้เรียน ถึงแม้ว่าผลสรุปนั้นอาจจะไม่ได้ครอบคลุมถึงนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ แต่ก็สามารถสะท้อนให้เห็นจากการวิเคราะห์สรุปผลการวิจัยครั้งนี้ว่า ปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เฉลี่ยประมาณ 1,812 คำ เมื่อเปรียบเทียบการนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่ควรจะมี โดย Zhang, H.SH. (2006b, p.70-76) ได้กล่าวไว้ว่าปริมาณคำศัพท์ของนักเรียนชาวต่างชาตินั้นอาจจะกำหนดไว้ในชั้นปีที่ 1 ประมาณ 1,000-1,200 คำโดยประมาณ ชั้นปีที่ 2 เพิ่มขึ้น 2,000-2,500 คำ ชั้นปีที่ 3 เพิ่มขึ้นเป็น 3,500-4,000 คำ แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าการกำหนดปริมาณคำศัพท์นั้นยากที่จะสรุปได้ว่านักศึกษาควรมีความเข้าใจคำศัพท์นั้นเท่าใดในจำนวนเลขที่ตายตัว ซึ่งจากการสำรวจและวิเคราะห์สามารถอธิบายได้ 3 ประการ ดังนี้

4.1.1 ปัญหาด้านโครงสร้างหลักสูตรภาษาจีนของไทย

จากงานวิจัยของ Long, W.H. (2013, p. 2-6) กล่าวว่าว่าการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยขาดความต่อเนื่อง ส่วนใหญ่ผู้เรียนจะมีความสามารถทางภาษาจีนอยู่ที่ระดับต้น ซึ่งการเรียนในแต่ละระดับ แต่ละสถาบันก็ใช้ตำราเรียนที่ต่างกันออกไป ผู้เรียนเข้าไม่ถึงความรู้ใหม่ ความสามารถทางภาษาจีนพัฒนาไปได้ช้า และมีระดับความรู้ที่ไม่เท่ากัน ยากต่อการจัดการเรียนการสอน ทำให้การกำหนดคำศัพท์ที่เหมาะสมนั้นยากที่จะสนองความต้องการได้ ในปัจจุบันเราจะเห็นได้ว่าอุปสรรคในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในไทยนั้นคือ การที่ตกอยู่ในภาวะ “ศูนย์สี่ระดับ” กล่าวคือเริ่มต้นเรียนจากศูนย์ตั้งแต่ระดับประถม มัธยมต้น-ปลายและอุดมศึกษา ทุกระดับชั้นก็เริ่มต้นใหม่จากศูนย์ ปัญหาเหล่านี้ผู้วิจัยจึงเห็นว่าทำให้ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นในสิ่งใหม่ ๆ ไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน และให้ความสำคัญกับคะแนนมากเกินไป มองข้ามการนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสารจริง ผู้วิจัยจึงคิดว่าการแก้ปัญหาเหล่านี้ควรนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจมาเรียบเรียง และร่วมกันกำหนดมาตรฐานคำศัพท์ที่ชัดเจน หรือเป็นตัวอ้างอิงในการสร้างกรอบมาตรฐานแกนกลางหลักสูตรที่นำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อลดการซ้ำซ้อนของเนื้อหา อีกทั้งยังเน้นหนักด้านความรู้ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติประยุกต์ร่วมกัน เพื่อสอดคล้องการจัดการเรียนการสอนแบบ “เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ”

4.1.2 ปัญหารูปแบบวิธีการสอนของผู้สอน

ผู้สอนขาดความเข้าใจและความกระจ่างในจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ ไม่คำนึงถึงกลุ่มผู้เรียน เนื้อหาที่สอน แต่อาศัยเอาตัวผู้สอนเป็นสำคัญ จึงขาดการกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจที่จะเรียนรู้ รวมทั้งมองข้ามการสอนคำศัพท์ จึงทำให้ผู้เรียนใช้คำศัพท์ในรูปประโยคที่ไม่ถูกต้องกับสถานการณ์ ในปัจจุบันอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาที่อายุน้อยมีค่อนข้างมาก ประสบการณ์สอนไม่มากนัก ทำให้เกิดการลองผิดลองถูกในการใช้วิธีการสอนรูปแบบต่าง ๆ เน้นการท่องจำคำศัพท์ที่มากเกินไป ทำให้ผู้เรียนเกิดการเบื่อหน่าย ท้อแท้ในการเรียน ซึ่งผู้สอนควรให้คำแนะนำ และปลูกฝังวิธีการเรียนในรูปแบบต่าง ๆ หลีกเลี่ยงการใช้วิธีการสอนที่น่าเบื่อ ควรใช้วิธีการสอนที่หลากหลายให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับชั้น ไม่ใช่ว่าอาศัยแต่การท่องจำคำศัพท์ การฟังเขียนตามคำบอกในการฝึกฝนทักษะเท่านั้น ผู้วิจัยเห็นว่าการขาดรูปแบบที่หลากหลายส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการเรียน หากอาจารย์เน้นถ่ายทอดความรู้ทางทฤษฎีมากเกินไป ขาดการประยุกต์ใช้ในการฝึกปฏิบัติก็จะไม่สามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้

4.1.3 ปัญหาด้านตำราเรียนภาษาจีน

หลักสูตรภาษาจีนในสถาบันอุดมศึกษาไทยยังคงมีปัญหาเรื่องไม่มีตำราเรียนที่กำหนดชัดเจน ทำให้ในแต่ละระดับชั้นขาดความต่อเนื่องของเนื้อหา อีกทั้งเกิดปัญหาเนื้อหาซ้ำซ้อน ทำให้ความสามารถในการใช้คำศัพท์ของผู้เรียนหยุดอยู่ที่ระดับต้นกลาง ผู้วิจัยเห็นว่าสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากสถาบันการศึกษาใช้ตำราเรียนที่ผลิตจากประเทศจีน เนื้อหาภายในถึงแม้ว่าจะสมบูรณ์เรียบร้อยถูกต้องหลัก สามารถนำไปใช้จริงได้ แต่ก็ยังขาดบริบทความเป็นไทยในการสอดแทรกในเนื้อหา ไม่สอดคล้องกับกลุ่มผู้เรียน รวมถึงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งปัญหาผลการเรียนรู้ของผู้เรียนไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่มาจากตำราที่ไม่เหมาะสมส่วนหนึ่ง

4.2 ปัญหาทักษะต่าง ๆ ในการใช้ภาษาจีน

จากการรวบรวมข้อมูลทางสถิติพบว่า การฟังและการอ่านมีคะแนนเฉลี่ย 46.72% และ 54.04% เกินจำนวนครึ่งหนึ่งของทั้งหมดเพียงเล็กน้อย แต่คะแนนความสามารถทางการอ่านมีคะแนนเฉลี่ยที่ค่อนข้างน้อยคือ 40.46% แสดงให้เห็นว่าความสามารถทางความรู้เข้าใจโดยรวมมีความสัมพันธ์กับทักษะด้านการอ่านค่อนข้างมาก การอ่านถือได้ว่าเป็นหนึ่งในทักษะที่สำคัญในการเข้าใจภาษาโดยรวม ทั้งนี้จากผลวิจัยจะเห็นว่าความสามารถทางภาษาจีนแต่ละทักษะนั้นจะอยู่ในระดับต้นและกลางเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงวิเคราะห์และสรุปถึงปัญหาได้ดังต่อไปนี้ 1) นักศึกษาเข้าใจคำศัพท์น้อย ทำให้อ่านไม่เข้าใจ 2) นักศึกษาขาดการฝึกฝนทักษะด้านการอ่าน ทำให้อ่านไม่ทันในระยะเวลาที่กำหนด 3) นักศึกษาขาดการปลูกฝังหรือฝึกฝนทักษะความสามารถในการเดาคำศัพท์ ทำให้ไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาในบทความได้ กล่าวคือ ปริมาณคำศัพท์ที่ไม่เพียงพอทำให้ผู้เรียนขาดความเข้าใจในเนื้อหาและหัวข้อ

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผล

1. ผู้วิจัยพบว่าผลทดสอบศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์ มีค่าคะแนนสูงที่สุดแค่เพียง 60 คะแนน คิดเป็น 48.8% และเมื่อใช้วิธีการคำนวณวัดปริมาณคำศัพท์ของ Nation (1990) จึงได้ปริมาณคำศัพท์อยู่ที่ 3,994 คำ ส่วนคะแนนที่ต่ำสุด 6 คะแนน คิดเป็น 4.9% จำนวนปริมาณคำศัพท์ 399 คำ ขณะเดียวกันในภาพรวมศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาไทยโดยค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 25.77 เท่ากับคำศัพท์ประมาณ 1,715 คำ

2. ผลทดสอบความสามารถทางภาษาจีน โดยแบ่งเป็น 3 ทักษะ สัดส่วนละ 50 คะแนน รวม 150 คะแนน พบว่าค่าคะแนนด้านการฟังมีค่าเฉลี่ย 23.26 คิดเป็น 46.72% ด้านการอ่านปรากฏค่าเฉลี่ย 20.23 คิดเป็น 40.46% และด้านการเขียนมีค่าเฉลี่ย 27.02 คิดเป็น 54.04%

นอกจากนี้ค่าคะแนนการกระจายของผลการทดสอบ พบว่า ค่าคะแนนด้านการฟังของนักศึกษาสูงเพียง 41 คะแนน ต่ำสุด 15 คะแนน โดยแบ่งเป็น 5 ช่วง ดังนี้ ช่วงคะแนนระหว่าง 11-20 คะแนนมีจำนวน 27 คน ช่วงคะแนนระหว่าง 21-30 คะแนนมี 25 คน

ส่วนช่วงคะแนนระหว่าง 31-40 คะแนนมีจำนวน 12 คน และช่วงคะแนนระหว่าง 41-50 คะแนนมีเพียง 1 คน จากคะแนนที่ปรากฏแสดงให้เห็นว่ามากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มประชากรได้คะแนนไม่ถึงครึ่ง มีเพียง 15 คนเท่านั้นที่มีคะแนนเกินครึ่ง ซึ่งสรุปได้ว่าความสามารถในการฟังของนักศึกษานั้นยังค่อนข้างต่ำ สำหรับด้านการอ่านจะเห็นว่าคะแนนส่วนใหญ่ค่อนข้างเกาะกลุ่มอยู่ที่ต่ำกว่า 21 คะแนน และด้านการเขียนเป็นทักษะที่เกิดจากความคิดที่สร้างสรรค์ขึ้น ต้องอาศัยความรู้ความหมายของคำศัพท์ การใช้คำที่ถูกต้องเหมาะสมโดยรวมจึงสามารถที่จะทำการเรียบเรียงเขียนได้ แต่บางครั้งก็อาจเกิดการใช้คำที่ไม่ถูกต้อง ลำดับคำที่สับสน สงัดได้จากการให้รูปภาพเพื่อให้ผู้ทดสอบได้ดูภาพและเขียนเป็นเรียงความสั้นตามที่ตนเองเข้าใจ ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะหลีกเลี่ยงการใช้คำผิดโดยเลือกใช้คำศัพท์ที่ง่ายในการแต่งประโยคและเขียนเรียงความ และข้อผิดพลาดส่วนใหญ่ที่ปรากฏคือผลกระทบของภาษาแม่เชิงลบโดยนักศึกษายายมาใช้ภาษาจีนแสดงความต้องการสื่อ โดยใช้ระบบความคิดทางภาษาไทยแล้วแปลงเป็นภาษาที่เรียน

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีนมีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยด้านการเขียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับปริมาณคำศัพท์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ($r=.391$, Sig =.001) ส่วนด้านการอ่านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับปริมาณคำศัพท์ระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ($r=.611$, Sig =.000) และด้านการเขียนก็มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับปริมาณคำศัพท์ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ($r=.562$, Sig =.000)

4. ปัญหาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาในภาพรวม จากการวิเคราะห์พบว่ามีปัญหาใน 2 ประเด็นหลักคือปัญหาด้านปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษา ซึ่งประกอบด้วย 1) ปัญหาด้านโครงสร้างหลักสูตรภาษาจีนของไทย 2) ปัญหารูปแบบวิธีการสอนของผู้สอน 3) ปัญหาด้านตำราเรียนภาษาจีน และปัญหาทักษะต่าง ๆ ในการใช้ภาษาจีน

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ศักยภาพทางการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ปริมาณคำศัพท์เป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนภาษาจีน สอดคล้องกับHu, M.Y.(1997, p. 12-17) ได้กล่าวไว้ว่าการสื่อสารหากขาดไวยากรณ์ยังสื่อสารได้ แต่ถ้าขาดคำศัพท์ก็ไม่สามารถสื่อสารได้เลย ดังนั้นจึงไม่ควรที่จะปลูกฝังความสามารถด้านการใช้ภาษาจากผลวิจัยนักศึกษาไทยในชั้นปีที่ 3-4 มีปริมาณคำศัพท์เฉลี่ย 1,715 คำ ถือว่าค่อนข้างต่ำ เมื่อเทียบกับงานวิจัยของ Shen, H.L.(2009, p. 74-85) ที่มีผลปรากฏว่าผู้เรียนชาวอเมริกันที่เรียนภาษาจีนระยะเวลา 3 ปีมีปริมาณคำศัพท์เฉลี่ย 2,229 คำ ซึ่งถือว่าความสามารถทางคำศัพท์ของผู้เรียนชาวไทยน้อยกว่าชาวอเมริกันซึ่งเป็นชาวต่างชาติในการเรียนรู้ภาษาจีน แต่จากผลสรุปของงานวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Zhang, H.SH. (2006b, p.76) สรุปได้ว่าปัญหาของผู้เรียนภาษาจีนระดับกลางขึ้นไปก็คือปัญหาปริมาณคำศัพท์ไม่เพียงพอ จึงทำให้ส่งผลต่อทักษะการอ่านและการสื่อสารไม่เพียงพอ ซึ่งกล่าวได้ว่าปริมาณคำศัพท์นั้นขึ้นอยู่กับกลวิธีการเรียนรู้ด้วย

2. ความสามารถทางภาษาจีน

สรุปได้ว่า ทักษะความสามารถทางภาษาในแต่ละด้านล้วนแล้วแต่มีความเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เชิงรับและการนำออกข้อมูลของผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Cui, Y.Y. & Wang, T.SH. (2006, p. 392-438) ที่พบว่าในการรับรู้คำศัพท์นั้นต้องใช้มุมมองทั้งด้านการเรียนรู้เชิงรับและการนำออกในการสำรวจความสามารถทางคำศัพท์ของผู้เรียน เช่นเดียวกันในการทดสอบความสามารถทางภาษาในทักษะแต่ละด้านก็ต้องครอบคลุมเนื้อหาทั้ง คำ วากรรม วัจนปฏิบัติศาสตร์ อรรถศาสตร์ การจัดวางกลุ่มคำที่ต้องใช้ในประโยค คำที่มีความหมายแฝง การใช้คำ ความหมายของคำ เป็นต้น

การอ่านถือเป็นหนึ่งในสี่ทักษะสำคัญของการสื่อสาร กล่าวได้ว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นอย่างสำหรับการเรียนรู้เข้าใจมาศึกษาวิเคราะห์แยกแยะรับและใช้ข้อมูล ซึ่งศศิณัฐ สรรคบุรณารักษ์และชัชวาล์ เถาว์ขาลี (2560, น. 999) กล่าวว่านักการศึกษาเชื่อว่าความสามารถในการอ่านภาษาที่สองไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถในตัวภาษาเท่านั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกลวิธีการอ่าน สำหรับผู้อ่านที่มี

ความสามารถในการอ่านภาษาที่สองจำกัด สามารถใช้กลวิธีการอ่านมาช่วยในการทำความเข้าใจบทอ่านได้ ขณะเดียวกันผลงานวิจัยของ Zhao, R.F. (2012, p.45) แสดงให้เห็นว่านักศึกษาระดับชั้นปีในการเรียนยิ่งน้อยยิ่งมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการอ่านภาษาจีนในระดับมาก ซึ่งจากผลการวิจัยนี้ทำให้พบว่าความสามารถทางการอ่านของนักศึกษาไทยค่อนข้างต่ำ

ทักษะการฟัง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Zhang, H.M. (2014, p. 19) ที่ทำการวิจัยการเรียนการสอนในรายวิชาการฟังของนักศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาด้านความเข้าใจไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง คำศัพท์หรือแม้กระทั่งรูปแบบประโยคและบทความ ซึ่งส่งผลให้ความสามารถในการฟังค่อนข้างต่ำ

สำหรับผลการวิจัยด้านทักษะการเขียนภาษาจีนพบว่าสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wu, S.N, Xu, H.D. & Li, Y.L. (2019, p. 88-94) ที่ว่านักศึกษาไทยที่มีความสามารถระดับกลางจะมีปัญหาข้อจำกัดในการใช้คำศัพท์ ซึ่งผู้เรียนในระดับต้นถึงกลางจะใช้คำศัพท์พื้นฐานส่วนมาก ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรสร้างกิจกรรมในการส่งเสริมเพิ่มพูนคำศัพท์ที่หลากหลายให้มากยิ่งขึ้น

ถึงแม้ว่าในการวิจัยครั้งนี้จะมีข้อจำกัด แต่ก็สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถทางการเรียนภาษาจีนในแต่ละทักษะได้ ทำให้สามารถเข้าใจสภาพการณ์ของการเรียนคำศัพท์ในปัจจุบัน และเพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถทางภาษาจีนโดยรวม ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ และพัฒนาศักยภาพการใช้คำศัพท์โดยการเน้นฝึกฝนซ้ำ ๆ เพื่อช่วยยกระดับทักษะความสามารถทางภาษาจีนด้านต่าง ๆ ให้สูงขึ้น

3. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคำศัพท์กับความสามารถทางภาษาจีน

จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่าปริมาณคำศัพท์กับความสามารถทางภาษาจีนโดยรวมมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง จากงานวิจัยนี้ได้แสดงให้เห็นถึงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีเพียร์สันของทักษะด้านการฟัง การอ่าน การเขียน และปริมาณคำศัพท์ โดยที่มีความสัมพันธ์กันสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ผลการวิจัยทำให้ทราบว่าความรู้ทางคำศัพท์เชิงกว้างและเชิงลึกนั้นมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถทางภาษาจีนโดยรวม สอดคล้องกับงานวิจัยของ Li, X. (2007) ที่ได้วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคำศัพท์และความสามารถทางภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่าปริมาณคำศัพท์ ความรู้คำศัพท์เชิงกว้างมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในงานวิจัยเรื่องนี้ได้สำรวจทดสอบความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 และ 4 โดยมีการวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ โดยเชิงปริมาณได้ดำเนินการทดสอบปริมาณความรู้คำศัพท์ และด้านเชิงคุณภาพได้วัดจากการสอบในทักษะต่าง ๆ ทางภาษา สำหรับแบบทดสอบคำศัพท์ในเชิงลึกได้ทดสอบแบบการแต่งประโยคให้สมบูรณ์ เติมคำ เรียงประโยค และการเขียนเรียงความ โดยเน้นการสำรวจความสามารถในการวิเคราะห์แยกแยะคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียง การนำคำไปประกอบกัน หรือการเชื่อมโยงในบทความ ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงความสามารถในการใช้คำศัพท์ ปริมาณคำศัพท์ และระดับการใช้ภาษาจากผลคะแนนการทดสอบ ผู้เรียนภาษาจีนระดับสูงต้องพัฒนาความรู้ทางด้านคำศัพท์เชิงลึก ส่วนผู้เรียนภาษาจีนระดับต้นจำเป็นต้องมีการเพิ่มขยายวงคำศัพท์ในเชิงกว้าง และต้องเน้นเรียนรู้คำศัพท์ในเชิงลึกด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่า การเรียนภาษาต่างประเทศนั้น “คำศัพท์” เป็นสิ่งสำคัญในการใช้สื่อสารภาษา ดังนั้นจากงานวิจัยครั้งนี้พบว่า ปริมาณคำศัพท์และความสามารถทางภาษาจีนโดยรวมค่อนข้างต่ำ เนื่องมาจากหลายปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจคำศัพท์ได้ในปริมาณน้อย ไม่สามารถวิเคราะห์แยกแยะวิธีการใช้คำ ความหมายคำ การนำคำไปประกอบใช้ในประโยคได้อย่างถูกต้องเหมาะสม หากเข้าใจเพียงแค่ว่าคำศัพท์และความหมายนั้นยังไม่เพียงพอ ผู้เรียนจะต้องมีความรู้เข้าใจในเชิงลึกอย่างน้อยต้องมีความรู้ในคำศัพท์หลายบริบท คำพ้องความหมายและการใช้คำประกอบในรูปประโยค ซึ่งยังมีอีกหลายสาเหตุในเชิงลึกที่ต้องศึกษาวิเคราะห์ต่อไป

4. ปัญหาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาในภาพรวม

ปัญหาข้อจำกัดด้านปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาซึ่งส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษา เป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ยกระดับได้ถึงระดับสูง เนื่องจากปัญหาด้านโครงสร้างหลักสูตรภาษาจีนของไทยยังไม่ชัดเจน มีหลักสูตรรายวิชาที่ซ้ำซ้อน

อีกทั้งตำราเรียนไม่สามารถตอบโจทย์หรือสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอนยึดวิธีการสอนแบบเดิมๆ ขาดการเน้นทักษะในแต่ละด้าน เนื่องจากส่วนมากผู้สอนจะสอนแบบภาพรวมหรือ comprehensive course ขาดการกระตุ้นในการเรียนรู้ของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 กล่าวคือ ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประยุกต์ความรู้และทักษะในรายวิชาต่าง ๆ ที่หลากหลาย โดยควรเน้นที่การจัดการเรียนการสอนตามทักษะ/สมรรถนะ (competency-based approach) รวมทั้งนำนวัตกรรมการเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีมาใช้ในการบูรณาการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการคิดวิเคราะห์และทักษะการคิดขั้นสูงด้วย(อัญชลี จันทรเสม และคณะ, 2559, น.114-123)

ข้อเสนอแนะ

1. เนื้อหาหลักสูตรในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน

ในปัจจุบันนี้ เนื้อหาวิชาภาษาจีนขึ้นอยู่กับกรอบแบบจัดการเนื้อหาของผู้สอน รายวิชาภาษาจีนในสาขาวิชาเอกภาษาจีน ในสถาบันอุดมศึกษาของไทยก็มีการจัดหลักสูตรที่หลากหลาย มีการเน้นด้านความรู้ทางภาษา ความรู้เฉพาะด้าน ความรู้ด้านวิชาโดยรวม และวัฒนธรรม เป็นต้น เนื่องจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาไม่ได้กำหนดกรอบมาตรฐานว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ควรมีความรู้ ปริมาณคำศัพท์ ด้านไวยากรณ์เท่าใด ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการออกแบบรายการคำศัพท์ภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย เพื่อกำหนด เป้าหมายในการเรียนให้ชัดเจน ซึ่งเป็นปัญหาที่เราควรหาทางออกกว่าปริมาณคำศัพท์เท่าใดจึงมีความเหมาะสม รวมถึงการเรียนรู้คำศัพท์ เฉพาะทางวิชาชีพ

2. ด้านวิธีการสอนของอาจารย์ผู้สอน

อาจารย์ผู้สอนในแต่ละวิชาควรมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันเพื่อหลีกเลี่ยงการซ้ำซ้อนทางเนื้อหาการสอน และเพิ่ม ศักยภาพในการเรียนการสอนให้เป็นระบบแบบแผนมากขึ้น ปัจจุบันนี้มักจะพบว่าผู้สอนจะสอนตามตำราโดยที่เริ่มจากบทเรียน คำศัพท์ และแบบฝึกหัด ผู้สอนใช้เวลาในการสอนมากแต่ให้เวลากับผู้เรียนในการฝึกฝนน้อยเนื่องจากคาบเรียนมีจำกัดจึงต้องการถ่ายทอดข้อมูล ให้ได้มากที่สุด แต่ขาดการให้โอกาสผู้เรียนได้สร้างกิจกรรมในชั้นเรียน จึงก่อให้เกิดปัญหาผู้เรียนขาดความสามารถในการใช้ ภาษา เนื่องจากถนัดการท่องจำ จึงไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

3. ด้านตำราการเรียนการสอนภาษาจีน

การเลือกใช้ตำราเรียนควรคำนึงถึงระดับความสามารถของนักศึกษา และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของผู้เรียน เพื่อให้ นักศึกษาสามารถจดจำและใช้ได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ตำราส่วนใหญ่เป็นตำราที่เหมาะสมสำหรับชาวต่างประเทศ ไม่ได้มุ่งสำหรับผู้เรียน ชาวไทย ดังนั้นผู้สอนควรเรียบเรียงเนื้อหาและข้อมูลในการสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และความสามารถของผู้เรียนอย่างแท้จริง

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีที่ให้การสนับสนุนในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้

References

- Blum-Kulka, S. (1981). Learning to use words: Acquiring semantic competence in a second language. In M. Nahir (Ed.), **Hebrew teaching and applied linguistics**. (pp. 229-243). New York: University Press America.
- Cronbach, L.J. (1942). Studies of Acquiescence as a Factor in the True-False Test. *Journal of Educational Psychology*, 33(6), September, 401-415.
- Cui, Y.Y. & Wang, T.SH. (2006). Jieshouxing cihuilang_chanchuxing cihuilang yu cihui shendu zhishi de fazhan lujing jiqi xiangguanxing yanjiu [Developments and relationships of receptive vocabulary size, productive vocabulary size and depth of vocabulary knowledge]. *Xiandai Waiyu (Jikan)*, 4, 392-438.
- Fang, X.J. (2008). *Duiwai Hanyu Cihui Jiaoyuxue* [Lexicology of Teaching Chinese as a foreign language]. Beijing: Beijing shifan daxue chubanshe.
- Hu, M.Y. (1997). Duiwai Hanyu jiaoxue zhong yuhui jiaoxue de ruogan wenti [Some problems of vocabulary teaching in teaching Chinese as a foreign language]. *Yuyan wenzi yingyong*, 1, 12-17.
- J. Read. (2000). **Assessing Vocabulary**. Cambridge University Press.
- Jansem, A., et al. (2016). The 21st Century Skills and Foreign Language Education: From Policies to Teachers. **The Journal of Library and Information Science Srinakharinwirot University**, 9th(2), July - December, 114-123.
- Li, X. (2007). Cihuilang cihui shendu zhishi yu yuyan zonghe nengli guanxi yanjiu [Assessing the Roles of Breadth and Depth of Vocabulary Knowledge in Second Language Proficiency]. *Waiyu jiaoxue yu yanjiu*, 5, 352-359.
- Liu, X. (2000). *Duiwai Hanyu jiaoyuxue yinlun* [Introduction to Pedagogy in Teaching Chinese as a Foreign Language]. Beijing: Beijing yuyan daxue chubanshe.
- Long, W.H. (2012). Taiguo “Hanyu nengli biaoqizhun” yanjiu [A Study of “Chinese Language Proficiency Standard” for Thailand] (Phd thesis). Minzu University of China, Beijing.
- Nation, I. S. P. (1990). **Teaching and Learning Vocabulary**. New York: Newbury House Publishers.
- Paribakht, T. & Wesche, M. (1993). Reading Comprehension and Second Language Development in a Comprehension based ESL Program. *TESL Canada Journal*, 11, 9- 29.
- Qian, X.J. (2002). Cihuilang ceshi yanjiu chutan [The Research of Vocabulary Test]. *Shijie Hanyu jiaoxue*, 4, 54-64.
- Richards, J. C. (1976). The role of vocabulary teaching. *TESOL Quarterly*, 10(1): 77-89.
- Robert, L. 1964. **Language Teaching: A Scientific Approach**. McGraw-Hill Inc.,US, 118.
- Sankaburanurak, S. and Taochalee, C. (2560). The Development of a Chinese Language Instruction Model Base on TaskBased Learning in Order to Enhance Reading Comprehension Ability of Undergraduate Students. **Veridian E-Journal, Silpakorn University**, 10th (May-August), 996-1010.
- Shen, H.L. (2009). Guangdu yu shendu: Meiguo gao nianji xuesheng cihui xide diaocha [Size and Strength: Written Vocabulary Acquisition Among Advanced Learners]. *Shijie Hanyu jiaoxue*, 23(1), 74-85.
- Siriphan, R. (2018). Techniques for Developing Chinese Skills for Beginners. **Princess of Naradhiwas University Journal of Humanities and Social Sciences**, 5th(1), January-June, 103-112.

- The Office of Chinese Language Council International. (2002). *Gaodeng xuexiao waiguo liuxuesheng Hanyu jiaoxue dagang* [Foreign language teaching syllabus for foreign students in Colleges and Universities]. Beijing : Beijing Language and Culture University Press.
- The Office of Chinese Language Council International. (2010). *Hanyu guoji jiaoyu yong yinjie hanzi cihui dengji huafen* [The Graded Chinese Syllables, Characters and Words for Teaching Chinese to Speakers of Other Languages National standard: application and interpretation]. Beijing: Beijing Language & Culture University Press.
- Wang, H.H. & Sun, ZH. (2007). Cihui zhishi kuangjia yu cihui yanjiu [Researching vocabulary through word knowledge framework]. *Waiyu jiaoxue*, 28(3), 52-55.
- Wang, SH.X. (1980). Guanyu chuzhong yinianji xuesheng zhangwo ciyu gainian de shiyan baogao [An Experimental report on students in the first year of Junior Middle School mastering the concept of words]. *Xibei shi daxue bao(shehui kexue ban)*, 2, 88-92.
- Wasinanont, N. (2008). **By the intellectual side Learn from Chinese culture.** (1st). Bangkok: Muang Boran Press.
- Wu, S.N, Xu, H.D. & Li, Y.L. (2019). Taiguo xuesheng Hanyu xiezu cihui fuzadu tedian yanjiu [Research on Lexical Complexity in CLS Writing of Thai Chinese Learners]. *Haiwai Huawen jiaoyu*, 102, 88-94.
- Yang, X.G. (2009). Zhongji jieduan ruhe kuoda liuxuesheng de cihuilang [How to Enlarge the Vocabulary Size of Foreign Students in the Intermediate Stage]. *Huazhong shifan daxue yanjiusheng xuebao*, 16(3), 83-87.
- Zhang, H.M. (2014). Taiguo daxue Hanyu tinglike jiaoxue youhua-yi Dongfang daxue weili [The Optimization of the Chinese Listening courses of Universities in Thailand, A case study in Burapha University]. (Master's thesis). Guangxi University, Nanning, p.19.
- Zhang, H.SH. (2006a). *Duiwai Hanyu ketang jiaoxue jiqiao yanjiu* [Research on classroom teaching skills in TCF]. Beijing: Shangwu yinshuguan.
- Zhang, H.SH. (2006b). Waiguo xuesheng Hanyu cihui xuexi zhuangkuang jiliang yanjiu [A quantitative study of vocabulary development of foreign students learning Chinese as a foreign language]. *Shijie Hanyu jiaoxue*, 1, 70-76.
- Zhao, R.F. (2012). Zhongji jieduan liuxuesheng Hanyu yuedu cihuilang ceshi yanjiu [The Test Research of the Intermediate Foreign Students' Chinese Reading Vocabulary Quantity]. (Master's thesis). Sun Yat-sen University, Guangzhou, p.45.